

El camí de l'encaix

Ramon Llumà, alcalde convergent de Solsona, està enfadat. Diu que la seva formació ha pactat amb el PP "per un plat de lleties", i que "no pot ser que dirigents del nostre partit ens portin a l'hort i oblidin una cosa tan important com és el concert econòmic". Llumà, ja ho deveu saber, és un dels representants de la (minoritària) ala independentista de Convergència Democràtica de Catalunya –sempre té la bandera espanyola a la tintoreria– i no és la primera vegada que es despenja amb declaracions d'aquesta mena.

A CDC, com un cop més posen de manifest les paraules de l'alcalde de Solsona, hi conviuen dues formes –les dues formes– d'entendre el futur polític de Catalunya. És l'interminable debat del catalanisme polític pràcticament des del minut zero del seu naixement: buscar la plena sobirania per a Catalunya o bé l'encaix còmode dins d'Espanya. Dos grans models que es poden concretar de formes molt diverses, però que al cap i a la fi representen dos objectius polítics diferents i també dos camins diferents per arribar-hi.

Amb motiu de la negociació d'aquests dies amb el PP hi havia gent, dins i fora de CiU, que esperava que l'equip dirigent de la coalició nacionalista aprofités l'oportunitat històrica per posar damunt la taula temes com el concert econòmic o la reforma de l'Estatut. Segurament els que esperaven això ara estan molt decebuts, i en les tertúlies de bar deuen acusar Jordi Pujol de negociar a la baixa, de ser tou i de, com diu Llumà, vendre's per un plat de lleties.

S'equivoquen. A un llimoner no se li poden demanar pomes, i no és una frase despectiva sinó una simple constatació. Jordi Pujol ja fa temps que va anunciar solemnement que el seu no era el camí de la sobirania sinó el de l'encaix. Ho ha dit al Parlament de Catalunya, ho ha dit a la Universitat Carles III de Madrid, ho ha dit i ho ha repetit desenes de vegades els últims anys. Ara, quan ha tingut una oportunitat històrica per intentar variar l'estatus de Catalunya, ha estat coherent amb el seu discurs i ha plantejat unes reivindicacions pròpies de la

via de l'encaix. El tema del concert és molt il·lustratiu, perquè és una demanda característica de l'estratègia sobiranista. Entre crear una hisenda pròpia o participar a l'Agència Tributària estatal, Pujol prefereix la segona opció. Igual que prefereix influir en el nomenament del governador del Banc d'Espanya i tenir-hi representació institucional abans que crear una banca pública de la Generalitat amb tots els ets i uts. En aquest sentit, sembla raonable pensar que si en un moment com aquest Pujol no ha plantejat la reforma de l'estatut difícilment ho farà mai.

Per tant, el president de la Generalitat no ha negociat a la baixa, sinó a l'alça. Això sí, que ningú no s'enganyi: dins de la via de l'encaix. Des d'aquest punt de vista, els resultats de la negociació són bons, fins i tot molt bons, i els dirigents de CiU tenen tot el dret a mostrar-se satisfets. Més corresponsabilitat fiscal, participació de les autonomies en la construcció de la voluntat estatal davant d'Europa, capacitat de gestió sobre l'INEM, supressió dels governadors civils, i molt possiblement el nomenament de persones "ben vistes" per CiU en llocs clau de les grans empreses públiques i de l'administració de l'estat (fins i tot en algun ministeri: es parla de Josep Piqué –Ercross i Cercle d'Economia– per al Ministeri d'Indústria).

Si no passa res d'imprevist, doncs, l'endemà de la investidura d'Aznar Catalunya tindrà més competències que ara, però segurament també estarà més encaixada en Espanya.

Convergència i Unió ha pres, aparentment de forma irreversible, el camí de la construcció d'"una Espanya nova" (l'expressió no és meua, és de Jordi Pujol fa pocs dies a *La Vanguardia*), actua en conseqüència i a més sembla que se'n surt. Deia al començament que dins de la coalició nacionalista hi conviuen les dues maneres d'entendre el futur polític de Catalunya. Segurament continuaran convivint després del pacte, però entretant els sobiranistes hauran perdut una batalla molt important i és possible que definitiva. ■

EDUARD VOLTAS

"Si no passa res d'imprevist, l'endemà de la investidura d'Aznar Catalunya tindrà més competències que ara, però segurament també estarà més encaixada en Espanya."